

(222)

هو الله

ای ورقه موقنه شاخ و برگ هر شجری برشحات سحاب تر و تازه گردد و سبز و خرم شود اما ورقات جنت ابهی بفیض غمام کبریا طراوت و لطافت بی منتهی یابد ابر بهاری و فیض نیدسانی چنان در فیضانست که دشت گلگشت گشته و صحرا جنت ابهی شده تا توانی بکوش که در نهایت نضارت روحانیه و لطافت وجدانیه و طراوت نورانیه در عالم وجود و عرصه شهود جلوه نمائی و از نسیم حدیقه میثاق باهتزاز آئی و علیک التحیة و الثناء (ع ع)